

PRZEŚLICA (7) *sb f*

a *jasne*.

sg N przęslica (3). ◊ *A* przęslicę (3). ◊ *pl A* przęslice (1).

Sł stp, Cn notuje, *Linde* także XVII – XVIII w.

Część kołowrotka służąca do mocowania kądzieli; colus BartBydg, Cn (7) : Verticillus, verticulus, wrzeczyono, przęslicza BartBydg 168b, 29b; A báby s ízefelinow/ przęslice dzyááia/ Albo zoładź ná Dębye imi otłukáia. RejZwierz 117; [król] Woiewodzie pośłał konopi garzc/ przęslicę/ y záięczy kozuch: przęslicę dla tego iż niegodzien być mężem iedno niewiásthą BielKron 353v; [Iá będę wrzeczona toczył/ kręzele przęslice robił. SeklStudent b8; Glosy II nr 64/13; InwMieszcz 1561 nr 98; Dict 1566 K4; UrsinGramm 127, 191; UrzędowHerb 73a (Linde); Volck Ttt3v].

W połączeniu szeregowym (2): Colus, rota feminarum vel instrumentum unde feminae nent, przęslicza, kądzyel, motowidło BartBydg 31; GostGosp 114.

DDJ